

Foranderlighed – historien om en husmår

I starten af juli skrev jeg om en himmelsk morgen. Efter at jeg havde trykket på send-knappen til redaktionen, gik jeg udenfor i solskinnet. Jeg ville gå en tur rundt om mit feriehus, der ligger i Vestjylland, for at se om, alt var vel. Jeg havde ikke været der i 14 dage, da jeg arbejder i Sønderjylland. Mit hus er en lille trelænget husmandssted med stråtag. Da jeg rundede det første hjørne, så jeg en masse strå på græsplænen – og jeg var straks klar over hvad og hvem, der var på færde. Husmåren!

Jeg mærkede et morderisk raseri i mit indre. Min fredsommelig følelse af himmelsk fred fra morgenstunden var på et split sekund borte. Det lille modbydelig kræ. Hvis jeg var husmår, ville det være klogt at holde sig langt fra min matrikel på dette tidspunkt. Jeg var klar til de mest drabelig aflivnings manøvre, man kan forestille sig. Det føltes fuldstændig absurd, at jeg få minutter tidligere havde været fyldt af den meste fredsommelig følelse og nu stod jeg her total overmandet af nogle af de meste hadefulde følelser. Det blev pludselig vildt tydeligt for mig, hvor flygtig følelser kan være. Og godt at vide, at vi har andre egenskaber end vores følelser at navigere med i tilværelsen. Jeg kommer her til at tænke på en linje fra en af Lis Sørensens sange "At holde hjertet varmt og hovedet koldt". Min umiddelbar tanke var, at følelser i dette tilfælde er forankret i hjertet og fornuften er forankret i hovedet – men måske er det omvendt?

Følg med videre i mit liv med husmåren. Jeg ringer til en tækkemand, og han kommer og reparerer mit tag. Og jeg sætter en stige om med nogle klokker og blafrende plastik sløjfer, og håber at det kan skræmme den væk om natten. Et par aftener efter kommer et vennepar til middag, og jeg fortæller om mine trængsler. Hvorefter Ida, en af vennerne, fortæller om, at hun har haft en husmår som kæledyr, og viser mig billedet af kræet, der ligger kælent på ryggen på hendes ben. Hun fortæller malende om, hvor bløde dens trædepuder var. Mens hun fortæller stråler kærligheden til kræet ud af hende. Det var svært for mig at opretholde mit had til husmåren efter denne aften. Og her forleden ligger der en død rotte på vej hen mod mit hus. Den har synlig været i kamp. Og ja, så går tanken igen til husmåren. Der er nogen, der siger, at når man har en husmår har man ingen mus og rotter – så ja, der er ikke noget, at der er så skidt, at det ikke er godt for noget, som min kære mor sagde.

Jeg har tidligere tænkt følelser forankret i hjertet. Men oplevelsen med husmåren med mine hadefulde følelser synes jeg ikke hører til i beskrivelsen "at holde hjertet varmt". Så hvor hører de så til? Måske hører de til i mit kolde hoved, hvor jeg tænker på den i modsætning til mig. Når jeg ser den som min fjende og at den er anderledes end mig.

Varmen i mit hjerte kom, da jeg gennem Ida's fortælling om måren kunne mærke dens bløde trædepuder og fra billedet kunne se dens nuttede ansigt kigge op på mig. Pludselig var den i verden på samme måde som jeg. Den ledte efter et sted at bo og havde fundet den samme skønne plet på jorden, som jeg. Pludselig var det svært at holde hovedet koldt, men let at mærke varmen i mit hjerte.

Husmåren har sat en del tanker i gang om mine følelsers hurtige skift og foranderlighed. Og set i det lys kommer spørgsmålet, om vi overhovedet kan bruge følelser til noget i forhold til at træffe beslutninger? Med en sådan flygtighed kan det blive nogle tvivlsomme beslutninger. Men på den anden side et liv uden følelser rummer ikke den mer-hed, som det at være menneske er. Det ville blive tamt og glansløst. Så hvad gør vi? Ja, lad os holde hjertet varmt med fokus på vores fælleshed i altings væren og holde hovedet koldt i vores forskellighed og adskilthed. Og håbe, at der ved at have fokus på begge aspekter i beslutningsprocessen kan træffe menneskeværdige beslutninger.